

γουρουνοπεριλογή ἡ, ἐνιαχ. γουρουνοπερ'λοή Ἰκαρ. (Εὐδηλ.) — Α. Πουλιαν. Θλαμέν. νησ., 70.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρούνι καὶ περιλογή.

Τὸ χοίρειον δέριμα ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἀπὸ γουρουνοπερ'λοή | μήτε κρασὶν μήτε τυρὶν (ἀπὸ ἀναιδεῖς καὶ ἀναισχύντους εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀναμένῃ τις συμπαράστασιν) Ἰκαρ. (Εὐδηλ.)

γουρουνόπετσα ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νόπετσα Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρούνι καὶ πέτσα.

1) Τεμάχιον χοιρείου κρέατος μετὰ τοῦ ἀπετριχωμένου δέρματος ἐνθ' ἄν.: Θὰ χορτάσῃ τ' ἄντερό σου οὐλοῦ γουρ'νόπετσα τώρα τίς Κρεατινές (τὰς δύο ἐβδομάδας τῶν Ἀπόκρεων) Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. γουρουνοτσιγαρίδα, τσιγαρίδα, σύγλινο. 2) Ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἀναιδής, ὁ ἀναισχύντος ἐνθ' ἄν.: Ἔναι φτοῦνος φτοῦ μινὰ γουρ'νόπετσα! Πελοπν. (Μαργέλ.) Συνών. εἰς λ. γουρουνάνθρωπος 2.

γουρουνοπετσαίικος ἐπίθ. γουρ'νουπιτσαίικος Στερελλ. (Βαρετάδ. Πατιόπουλ. Σπάρτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουρουνόπετσα ἢ γουρουνοπέτσι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αίικος.

Ὁ τοῦ χοιρείου δέρματος ἐνθ' ἄν.: Κεῖα τὰ τουμάγια τὰ γουρ'νουπιτσαίικα τὰ γλέπ'ς; Στερελλ. (Σπάρτ.)

γουρουνοπέτσι τό, Ἀθῆν. Πελοπν. (Καρδαμ. Κίτ. Μάν. Σαηδόν.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 33 Πρω. Δημητρ. γουρ'νοπέτσι Ἄνδρ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Δάρα Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Κοπαν.) γουρ'νοπέτσ' Τῆν. γουρ'νουπέτσ' Εὐβ. (Ὁρ. Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀστακ. Λεπεν. Σπάρτ. Φθιώτ. Φωκ.) γ'ρουνοπέτσι Πελοπν. (Καρδαμ. Πάνιτσ.) γ'ρουνοπέτσ' Μακεδ. (Κωνσταντινᾶτ.) Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρούνι καὶ πετσί.

1) Τὸ δέριμα τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Φορεῖ τσαρούχια ἀπὸ γουρουνοπέτσι Πελοπν. (Κίτ.) Ἔχεις κᾶνα κομμάτι γουρ'νοπέτσι νὰ φτειάσω γουρ'νοτσάρουχα νὰ ποδεθῶ; Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) Σώσαμε τὸ γουρ'νοπέτσι καὶ θὰ μείνουν τὰ παιδιὰ οὐλα ξυπόλυτα Πελοπν. (Βερεστ.) Μὴ τοῦ γουρ'νουπέτσ' ἐφκειγαναν σγαρόνια (= γουρουνοτσάρουχα) Στερελλ. (Σπάρτ.) Ἄμα κἀφης ἔς τὴ φωτιά τσαρούχι ἀπὸ γουρ'νοπέτσι μαζί μὲ χαμολιό, τότες τὰ Κατζιόνια ἀπὸ τὴ βρωμα δὲ ζυγώνουν ἔς τὸ χωριό (χαμολιός = τὸ ἀκανθόφυλλον φυτὸν χαμαιλέων, Κατζιόνια = οἱ Καλικάντζαροι) Πελοπν. (Κοπαν.) Γιατί τό 'κανες φτοῦνο; — Ἔτσι! — Νὰ φᾶς ἕνα γουρ'νοπέτσι (ἀντιλαβή) Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. γουρουνάσκι, γουρουνοδέριματο, γουρουνοπεριλογή, γουρουνόπετσα 1, χοιροδέριματο, χοιροπέτσι. β) Κατὰ πληθ., τὰ ἐκ δέρματος χοίρου κατασκευαζόμενα ὑποδήματα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Συνών. γουρουνοτσιάρουχα, σγαρόνια. 2) Τὸ σκληρὸν καὶ δυσμάσητον κρέας Ἀθῆν. Πελοπν. (Γαργαλ.): Τί μαλακὸ μοῦ λὲς πὼς εἶν' αὐτὸ τὸ κρέας. Αὐτὸ εἶναι γουρουνοπέτσι Ἀθῆν. Εἶναι σκληρὸ σὰ γουρ'νοπέτσι (ἐπὶ κρέατος κακῶς μαγειρευμένου ἢ ἐπὶ κρέατος ἠλικιωμένου ζῴου, τὸ ὁποῖον δυσκόλως διὰ τοῦ βρασμοῦ καθίσταται μαλακόν) Γαργαλ. 3) Ὁ ἀναιδής Λεξ. Δημητρ. Συνών. εἰς λ. γουρουνόπετσα 2.

γουρουνοπετσία ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νοπετσία Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουρουνοπέτσι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ία.

Γουρουνοπέτσι 1, τὸ ὄπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουρουνόπετσος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουρ'νόπετσος Πελοπν. (Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. Φιλιατρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουρουνόπετσα ἢ γουρουνοπέτσι.

1) Ὁ ἔχων σκληρὸν δέριμα εἰς τὰς παλάμας ἢ τὰ πέλαματα τῶν ποδῶν ἐνθ' ἄν.: Εἶναι γουρ'νόπετσος ἀπ' τὴν πολλὴ ξυπολιά (= ἀνυποδησία) Πελοπν. (Γαργαλ.) 2) Ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἀναιδής, ὁ ἄξεστος ἄνθρωπος ἐνθ' ἄν.: Τί τὰ λὲς σὲ φτοῦνονε τὸ γουρ'νόπετσο π' ἀπ' τό 'να ἀπτι μπαίνουνε κι ἀπ' τ' ἄλλο βγαίνουνε; Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν.) Συνών. εἰς λ. γουρουνάνθρωπος 2.

γουρουνοπηχτή ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νοπηχτή Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.) γουρ'νουπηχτή Θράκ. γουρ'νουπ'χτή Πελοπν. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρούνι καὶ πηχτή.

1) Τὸ διὰ βρασμοῦ τῆς χοιρείου κεφαλῆς παρασκευαζόμενον ἔδεσμα Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.): Ἐχόρτασα τώρα ἔς τίς γουρ'νοσφαξές τὴ γουρ'νοπηχτή Γαργαλ. Τὸ γουρ'νοκέφαλο τὸ κάνουνε γουρ'νοπηχτή Παιδεμέν. 2) Μεταφ. ὁ ὑπερβολικὰ παχύς, εὐτραφής Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. Συνών. γουρουνάνθρωπος 1, γουρουναλοιφή 2.

γουρουνόπικο τό, ἐνιαχ. γουρ'νόπ'κου Μακεδ. (Ἄνω Κώμ. Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουρούνι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -όπικο, περὶ τῆς ὄπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 29 (1917), 215.

Ὁ μικρὸς χοῖρος ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γουρουνάκι 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρ'νόπ'κου Μακεδ. (Ἄνω Κώμ.)

γουρουνόπιττα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρούνι καὶ πίττα.

Πίττα παρασκευαζομένη ἐκ φύλλων ζύμης ἐπαλλήλων μεταξὺ τῶν ὁποίων τίθενται λεπτὰ τεμάχια χοιρείου κρέατος μετὰ τυροῦ καὶ ὀρύζης. Πβ. ἀρνώπιττα, κοττόπιττα, κρεατόπιττα, ρουβελόπιττα.

γουρουνοπόδαρο τό, Ἠπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κεφαλλ. γουρ'νοπόδαρο Ἠπ. (Πάργ.) Κάλαι. Καστ. Κέρκ. (Κασσιόπ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) γουρ'νουπόδαρου Θράκ. (Ὁρτακ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρούνι καὶ ποδάρι.

1) Ὁ πούς τοῦ χοίρου Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐτούτη ἡ ἱστορία ἔπρεπε νὰ γραφτῆ μὲ γουρουνοπόδαρο (εἶναι δηλ. πολὺ ἀλλόκοτος). 2) Εἶδος θαλασσίου ὀστρέου μὲ κέλυφος ἐπίμηκες στίλβον Ἠπ. (Πάργ.) Συνών. γουρουνοπάπουτσο. 3) Τὸ φυτὸν Ἐρώδιον τὸ γεράνιον (Erodium gruinum) τῆς οἰκογ. τῶν Γερανιδῶν